

ærede Medlemmer, der kender Forholdene ude i Landdistrikterne —, at Reglen er den, at ved et Salg gives der altid forholdsmeetsigt mere for en Ejendom i daarlige Egne end for en Ejendom i gode Egne. Holder vi os indenfor samme Kommune, vil man sikkert have samme Opfattelse, selv om det ikke er godt at bevise, at det er Tilfældet. Naar der handles med to Ejendomme, hvoraf den ene ligger i den gode Del af Kommunen, er i god Drift og har gode Bygninger, i det hele taget er saadan, at vedkommende kan træde ind og fortsætte dens Dritt uden at være udsat for nævneværdige Udgifter til Forbedringer, og der samtidig handles med en anden Ejendom, hvor det modsatte er Tilfældet, saa vil de allerfleste, som kender til disse Forhold, indrømme, at der gives forholdsvis mere for den ringe Ejendom i ringe Kultur end for den gode i god Kultur. Dette Forhold eksisterer virkelig, og det er forklarligt, thi Sagen er den, at det altid er forbundet med Kravet om Fremskaffelse af en ringere Kapital at staa overfor Købet af en tarvelig Ejendom end at staa overfor Købet af en god Ejendom. Og da Forholdet efterhaanden er blevet det, at Køberen i mange Tilfælde mangler Kapital, saa er det ganske naturligt lettere for ham at komme ind i en Bedrift, sætte Foden under eget Bord, som man siger, naar han køber den ringere Ejendom, skønt han maaske selv er klar over, at det, han gør, ikke er rigtigt, men hans Kapital slaar ikke til til at købe den gode Ejendom. Jeg tror, at denne min Opfattelse er rigtig, i hvert Fald er den aldrig blevet afkrættet, selv hvor jeg har fremsat den overfor meget kritiske og i dette Forhold kyndige Folk. Men hvis det er saaledes, vil det sige, at den Statistik, som præsteres paa Grundlag af Salgssummerne, uvægerligt vil føre til, at de daarlige Egne i vort Land kommer uforholdsmæssigt højt op, og det vil i næste Omgang tvinge Vurderingsmyndighederne til ogsaa at hæve Ejendomsskylden i disse daarlige Egne op over, hvad den virkelig retmæssigt burde være. Det vil blive en Svikmølle. Derfor siger jeg: lad os komme bort fra denne Vurderingsmaade. Om det kan ordnes ad praktisk Vej ved, at man giver andre Regler for Vurderingen, det ved jeg ikke, men skal vi fortsætte paa den Maade, vi har nu, sker der for det første en endnu stærkere Forskydning af Skattegrundlaget fra de større til de mindre Ejendomme, og yderligere, hvad der er endnu værre, en Forskydning af Skattebyrden fra de gode Egne til de ringere. Dette tror jeg, at Lovgivningsmagten i rette Tid skal være

opmærksom paa og gøre, hvad den kan, for at hindre.

Det, der blev foreslaaet af den høje Regering, og ganske særlig hvad der her foreligger vedtaget af Folketinget, ændrer ikke Ansættelsen til Ejendomsskyld, men det indfører ved Siden af Ejendomsskylden et andet Beskatningsgrundlag, idet vi nu efter Forslaget skulde over til en Beskatning af Grundværdien ved Siden af Ejendomsbeskatningen, og jeg vil være glad, hvis det bliver vedtaget. Jeg er ogsaa glad for, at man ikke i den Grad skal være bundet til Handelsprisen ved Ansættelse af Jord som ved Ansættelsen af den samlede Ejendom. Der indvendes ganske vist — hidtil har jeg imidlertid haft svært ved at finde Motiveringen —, at man ikke i den Grad er i Stand til at vurdere et Stykke Jord, som man er i Stand til at vurdere en samlet Ejendom. Jeg er ikke i Stand til at bevise min Opfattelse, men jeg maa dog sige, at nu har jeg i Praksis haft med disse Forhold at gøre siden 1909, og det er min absolutte Opfattelse, at indenfor den Vurderingskreds, hvor jeg er Formand, saavel som indenfor Amtet, hvor jeg er Formand for Skyldraadet, har vi Vurderingsmænd absolut det Indtryk, at vor Jordvurdering som Skattegrundlag er betydeligt bedre end vor Vurdering af Ejendommene. Det kan derfor ikke undre det høje Tings Medlemmer, at jeg udtrykker min Glæde over, at vi nu i alt Fald for de kommunale Ejendomsskatters Vedkommende kommer over paa Grundværdien.

Der er et andet Forhold, som jeg ved, at mange ogsaa udenfor de tre Partier, som i Folketinget har stemt for dette Lovforslag, finder uheldigt; de siger: Det er kedeligt, at Ejendomsskylden virker saaledes, at den bliver en Dobbeltbeskatning paa den flittige Mand; de beklager — jeg siger udtrykkeligt, at det ogsaa gælder Ejendomsbesiddere, hvis politiske Stade er udenfor de tre Partier —, at Ejendomsskyldvurderingen og de dermed følgende Afgifter bliver en Beskatning af den flittige Mand. Og det kan ikke blive anderledes efter de Regler, der er; thi hver Gang en Mand foretager en Forbedring af sine Bygninger eller sin Jord, selvfølgelig til Fordel for sig selv, sin Familie og sine Efterkommere og Bedriften i det hele, melder vi os øjeblikkelig ved første Lejlighed og siger: Haps, du skal op i Skat. Den Mand, der bor ved Siden af, og som har samme Adgang til at forbedre sine Bygninger og sin Jord, men som anvender sine Penge paa en Maade, som det høje Tings Medlemmer